

Publicerad 2011-12-07 18:39 av komigenlena

En december för tre år sedan var jag femton år, och för första gången i mitt liv var jag sårad och trasig på ett sätt som varken mammor eller fröknar kunde blåsa bort.

December och superdupersönder.

Jag går på högstadiet och blonderar håret varannan månad.

Det är december men de där halvårslånga vintrarna har inte börjat än, än så länge är det bara snö ibland och i veckovis. Jag går fortfarande på högstadiet och är lika dramatisk som jag är känslig.

Tonåring ut i fingertopparna, hjärtat utanpå.

Jag har fysiskt ont, en kronisk molande värk i mitt knytnävsstora hjärta.

Och världen (och livet) hade aldrig varit tommare och mer svindlande och lika hemsk som den natten.

Jag sitter med benen framför mig i en port och luktar om jackärmen har cigarettluft kvar. Mitt perfektionsplatta nästintill vita hår är inte perfektionsplatt, perfektion försvann när världen började kännas.

Jag sitter i porten och med 7.0skogsbärsciderfingrar ringer jag den enda i hela telefonboken som inte heter sitt fullständiga namn. Jag ringer den som inte ens heter några bokstäver utan bara ett bindestreck, som om avsaknaden på namn och bindestrecket skulle hindra ett genomkrossat, överkrossat, superkrossat hjärta att hitta rätt (och jättefel).

-

I ena änden sitter en glasflicka med hjärtat utanpå. Och i andra änden finns ingen som svarar att allt blir bra, att det är tillåtet att känna såhär. Och jag ringer. Och ringer. Och ringer.

”Men lisa, klockan är mitt i natten, sluta ring. Jag sover och du låter full, är du full? Sluta ring bara, okej? Det funkade inte längre, du är ju inte mitt ansvar längre”

Och jag säger att ”det är jag visst, jag dör och det är ditt fel. Jag dör i en port med tunna strumpbyxor en decembernatt för jag kan inte andas längre. Och det är ditt jävla ansvar för det är ju du som inte är kär tillbaka.”

I ena änden så fortsätter han att sova. Och i andra änden fortsätter jag att vara kär, och dramatisk.

Och i efterhand så har jag fått reda på att man faktiskt inte dör av en 7.0skogsbärscider i ena handen och ett hjärta som är ultrasönder i andra handen.

Dock är inte trettiousen samtal till bindestrecket något man blir levande av heller.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren komigenlena med Poeter.se id #32189 innehar upphovsrätten